פסוק' השבוע

סגן גבריאל דהאן, מנאשמי כפר־קאסם, ששוחרר השבוע מכלאו: „אילו יכולתי לבחור אז בין משימת התאבדות לבין מה שראיתי כתפקיד ,מלוכלך' שהצבא הטיל עלי, הייתי בוחר במשימה הראשונה" . . .

קריש לוז, יושב־ראש הכנסת, בעת סערה שהתחוללה השבוע בכנסת: „חברי הכנסת, פה בכנסת לא יהיה שוק!" . . .

ח"כ מפא"י ככה אידלסון, בעת נאום בכנסת: „בדרך כלל אנחנו יכולים להיות גאים על מדינת ישראל" . . .

ח"כ אחדות־העבודה מרדכי כיבי: „מה ההבדל בין שר האוצר למנהל בית־חרושת לקרח? זה דורש הקפאת השכר וזה דורש שכר הקפאה" . . .

כתב הג'רוזלם פוסט, פול כהן, על נשואי הנסיכה הבריטית מרגרט לצלם: „בזמננו השתנו תוארי האצולה. במקום להתחתן עם גראף, מתחתנים עם פוטוגראף."

★ ★ ★

הבעלים הטובים נשארו

חניכי הפנימיה הצבאית בחיפה נהגים עדיין ממעשה קונדס שעשו כלפי ראש־הממ־שלה ושר־הבטחון. ערב ביקורו האחרון של **דויד בן־גוריון** במקום, התגנבו חניכי המוסד אל השלט הבולט בפינת רחוב גבעת דאונס, המוביל אל המוסד, והוסיפו קו קטן לאות ד שבמלה דאונס. כאשר עבר ביגי ליד השלט וקרא את הכתובת „גבעת האונס", הפליט קריאת תדהמה . . . בעוד שהניגרי ה־משוסט **אזולייכיסי אג'ה,** שביקר ביש־ראל ועבר אחר־כך לבקר בארצות־ערב, המ־שיך להשמיץ את ישראל בעתונות ארצות־ערב, בה מסר דוח"ים מסמרי שערות מתקופת ביקורו בארץ, לא התפעל מכך משרד־החוץ הישראלי במיוחד. בעלון אינפורמציה שהוציא משרד החוץ בשפה הפולנית וב־מספר שפות אחרות, הובלטה תמונתו של אג'לה כשהוא יושב מחייך לצידה של שרת־החוץ **גולדה מאיר,** בתור דוגמא ליחסים הטובים בין ישראל לעמי אפריקה . . . אגב, שמה של שרת־החוץ נוצל השבוע ב־צורה מחוכמת למדי במודעת פירסומת לא־ביזר של מגהצים. כותרת המודעה היתה: לגברת גולדה מאיר המזל ובהמשך המודעה נאמר כי לגברת גולדה האיר המזל אמש בשעת הגיהוץ. רק לאלה שהמשיכו לקרוא את המודעה בעיון התברר, כי הכוונה היא לגברת גולדה אלמונית . . . קבלת פנים לבבית ערכו פועלי־נמל־חיפה ועובדי מפא"י למזכיר המפלגה **יוסף אלמוגי,** שחזר משליחות בחו"ל. כאשר הרימו כולם את כוסיות הקוניאק לשתות לחייו, הבחין אל־מוגי בצלם, עצר בעד השתיה באמרו: „אל תשתו עוד הוא צריך לצלם!" לבנו צביקה שהפציר בו להשאר במסעדת שדה התעופה כדי לחזות בזמר **חוזיטו** שבא גם כן אותה שעה. אמר אלמוגי, שחבילה גדולה של סיגריות רוסמן תחת בית שחיו: „אל תדאג, אם ארצה אז חוזליטו ישיר לנו מחרתיים באופן מיוחד" . . . בעת שהוחל בכנסת בדיון על השואת שכרה של העובדת בישראל לשכר העובד, ערכו הח"כים נסיגה כללית. כשקמה ח"כ מפא"י **ככה אידל־סון** לנאום, פתחה היא את דבריה במלים: „אני מצטערת צער רב על ששאלה זו עוררה ליציאה המונית של חברי הכנסת." העיר לה ח"כ חרות **מרדכי אולמרט:** „אבל הבעלים הטובים נשארו!"

★ ★ ★

ילדי הגן אוכזבו

אכזבה מרה גרם השבוע המלחין **נחום נרדי** לזאטוטי גן־ילדים תל־אביבי. כשהופיע נרדי בגן לפי הזמנת הגננת, הוצג על ידה כאיש שחיבר את כחול ים המים ושירים אחרים, רק אליו אחד הזאטוטים, חיבק אותו ושאל: „אז אתה בטח חיים נחמן ביאליק?!" למרות עשרות זוגות העיניים מלאות ה־תקוה לא הסכים נרדי ליטול על עצמו את כתרו של ביאליק . . . שחקן הבימה **אלברט חזקיהו,** נראה השבוע בלבוש חדיש. הדבר עורר את תשומת ליבה של ידידה שפנתה אליו בשאלה: „זה ממשכיתו?" השיב לא אלברט: „לא, זה מתסכית!" . . . לא רק עורך היומון הארץ **גרשום שוקן,** שהתמודד השבוע עם טדי קולק בסימפוזיון צבורי, רגז על תכנית קול־ישראל להתחיל בשידורים מסחריים. שותפת לרוגז זה היתה גם קריינית שירות־השידור **רבקה מיכאלי.** רבקה, שקיבלה חופשה מעבודתה לתקופה של שלושה חדשים, כדי להשתתף בתכנית רביעיית מועדון־התיאטרון שעומד **יוסף מילוא** להקים בחיפה, נאלצה לחזור לשירות־השידור. היא חיונית לשי־דורים המסחריים . . . שחקנית נוספת שניסה מילוא לרכוש לרביעיה החיפאית היא **שוי שנה שני,** הנמצאת כיום בניו־יורק. למ־רות התפקיד הכוסס, סירבה שושיק להיפרד מבעלה, החליטה להישאר לצידו . . . **ג'וקי ארקין** עומד לבוא בעתיד הקרוב לביקור בארץ. כמובן שהדבר לא יתבצע לפני ש־יסיים כמה מתוכניותיו הקרובות ביותר. ה־פצצה שבתוכניות אלה היא הזמנתו של **ג'ין קרלו מנוטי,** הקומפוזיטור האיטל־קי־אמריקאי המפורסם, שהזמין את ג'וקי ל־השתתף בפסטיבל ספלטו, ליד רומא. פסטי־בל זה, הנערך מדי שנה, הוא מהחשובים שבפסטיבלים האמנותיים באירופה. ג'וקי ה־פנטומימאי הוא הישראלי הראשון שהוזמן לפסטיבל זה . . . ארבע יפהפיות ישר־אליות עומדות לערוך סיור בכל בירות אי־רופה המערבית לשם הדגמת יצירות האפנה הישראליות. בסיור הנערך ע"ידי חברת ה־תיירות סיתור, תשתתפנה כנראה **עליזה גרוס,** סגנית מלכת־המים, **זיוה שמרת,** סגנית מלכת־היופי, הדוגמנית **סיליה פרי** ודוגמנית חדשה, **דורית לב,** בתו של סגן מפקד המחוקה הכלכלית במשטרת ישראל . . . בית־החרושת **דן אלמגור,** ש־אין לו כל קירבה לגילה אלמגור, נשא השבוע במזל טוב את הסטודנטית אלה אפלרוט לאשה. חבריו של דן כמעט ולא ידעו על נשואים אלה. הם לא שמעו עליהם כיון שדן לא יצא בשבועות האחרונים לר־חוב, מפחד פן יזמינו אצלו פזמונים והוא יאלץ לכתוב פזמון גם בליל הכלולות . . . תקרית לא נעימה נגרמה למיליונר האמרי־קאי **ביבי ריט,** שבא השבוע לארץ אחרי שתרם את אוסף פסליו השוה למעלה ממליון דולאר להקמת מוזיאון בירושלים. בעת שהותו בפאריז איבד בילי את דרכונו בנסיבות מוזרות, לא יכול היה להמשיך בדרכו. סידור מיוחד בארץ, איפשר את כניסתו גם ללא דרכון . . . סיפור משעשע על **חצקל איש־כסית,** היה השבוע בפיו של **זאב יוסקוביץ':** „חצקל הלך פעם לקורס הרזיה. ישב ארבעה ימים בפנסיון של הטבעונים בזכרון־יעקב, אכל ירקות כל היום. אבל בלילה נמאס לו. ירד למסעדה ואכל ארבעה סטיקים. כאשר נודע הדבר לבעלת המכון, הגישו לו בבוקר במקום ארוחת בוקר, את המזוודות ואמרו לו מתי יוצאת הרכבת לתל־אביב. חצקל לא התבייש, שילם בעד חודש ימים, היה מבסוט, ונסע לתל־אביב."

דוגמנית דורית לב
האבא עובד במשטרה

משאל בזק

מי מחבייש לבכות בקולנוע?

מחקר רפואי הוכיח שזהו אחד מסודות האושר: שחרר את רגשותיך שעה שאתה יושב בקולנוע. כאשר גורל הגיבורה נוגע ללבך, אל תתבייש להשתתף ביטוריה ולהוזיל דמעות. אל תגחך כשאתה שומע את שכניך בקולנוע גועים בבכי. כי בעת שאתה בוכה בקולנוע, טוען המחקר הרפואי, אתה משחרר תגובה מסוימת במבניים של הגוף המשפיעה על כולו ומסוגלת לרפא מחלות רציניות. הד"ר ג'ימס בונד, רופא אמריקאי שעסק במחקר בשטח זה, אף הגיע למסקנה שאדם יכול להוסיף שנים לחייו אילו היה מרשה לעצמו לבכות מדי פעם. ואחת הדרכים הטובות לכך הוא הקולנוע.

השבוע הלך העולם הזה בעקבות מחקר רפואי זה, שאל שורת אנשי צבור את השאלה: האם אתה נוטה להתרגש בקולנוע, והאם אתה בוכה בקולנוע?
ואלה היו התשובות:

● **ח"כ מפ"ם חיים יהודה:** כאשר אני רואה סרט אני שוכח שזה ביום ואני משתתף עם הנעשה על הבד בלי לחשוב שזו תמונה בלבד. אני לא יכול לזכור סרט מסוים שבו בכיתי, כי היו הרבה כאלה. כאשר אני רואה בקולנוע אסון מלחמה, או כאשר מראים אלמנה ויתומים, אני מתרגש עד כדי דמעות."

● **הד"ר זאב פון־וייזל:** „הסרט שעורר בי את ההתרגשות הגדולה ביותר בחיי היה הסרט המלאך הכחול עם מרלין דיטריך, שהוצג לפני 30 שנה. התרגשתי למראה איש חזק שנשבר על־ידי אהבה לאשה בלתי־ראויה לו.

● **שלמה שמגר, יושב־ראש תא מבקרי הסר־טים בישראל:** „אני לא בוכה בסרטים, אבל לפעמים צצות דמעות בעיני בסרטים של דרמה על רקע משפחתי. בסרטים אכזריים לא בכיתי אף פעם. בזמן האחרון היו לי דמעות רק פעם אחת — מרוב צחוק, בסרט משחק הזיונגים. אבל אינני זוכר שהיתה לי סיבה לבכות מרוב צער מלבה על התרגום העברי בגוף הסרט."

● **עורך־הדין אריה ארזי:** „אני לא אדם שמתרגש בנקל, אבל בסרט הרוסי מבשרי הגורל, אותו ראיתי בבריסל, בסצינה בה מופיעה האשה לקבל את פני בעלה עם פרחים בידה בתחנת הרכבת, והבעל אינו חוזר, התעוררה בי התרגשות עד לדמעות."

● **יוסף ידין, שחקן „התיאטרון הקאמרי":** „אני בדרך כלל נוח להתרגש, כך שההתרגשות שלי בקטע מתוך ספר או סרט או הצגה, שהביטוי החיצוני שלה הוא לחלוחית בעיניים, עדיין אינה מוכיחה על הערך האמנותי של אותה יצירה. בסרט מקום בצמרת, הרשים אותי משחקה של סימון סניורה עד כדי התרגשות של אמת."

● **לאה פורת, עורכת תכניות ב„קול ישראל" ומבקרת אמנותית:** „אני בוכה מתענוג בסרטים. אני אפילו מוכנה לבכות בסרט עליז, אפילו בקומדיה. לפני האפי־אנד יש הרבה פעמים שהעניינים אינם מסתדרים כל כך טוב, ואז אני נוטה לבכות. זוהי אחת ההנאות שלי מסרטים, בכלל, בסרטים מסוג אנקת גבהים וגשר וטרלו אינני מפסיקה לבכות. האמת ניתנת להאמר שאחד מסימני הגיל זה שאני בוכה פחות ופחות בסרטים."

● **לוי גרנישפון, יושב־ראש המועצה לביקורת סרטים:** „סרטים שהוזילו דמעות מעיני היו מחר אזיל דמעה, שם כל הסרט עורר בי התרגשות ודמעות, ובסרט חיקוי לחיים. אמנם לא כל הסרט, אבל קטע אחד שבו הבת הכושית באה להלוויה של אמה, והיא בוכה על ארונה ומבקשת את סליחתה, בכיתי. וזאת למרות כל הביקורות הקטלניות של מבקרי הסרטים."

● **קריקטוריסטן קריאל דוש:** „אינני מתנגד באופן פרינציפיוני לבכי בסרטים, אבל פשוט אינני זוכר באיזה סרט בכיתי. אני זוכר רק שבסרט 400 המלקות הייתי נרגש עד לדמעות, בעיקר בסצינות של תיאור בית־הספר."

● **ג'ניה ברגר, ציירת:** „אני לא כל־כך אוהבת לבכות, אבל בסרטים יש הרבה פעמים שזה קורה לי. ביחוד בכיתי בסרט מונפרנס 19, עם ג'ראר פיליפ, על חיי הצייר מודליאני. אולי משום שהנושא קרוב לי."

● **ח"כ הצ"כ פרץ ברנשטיין:** „אינני יכול להשיב על השאלה מפני שאני הולך לסרטים לעתים רחוקות. זה יותר משנה שלא ראיתי סרט בכלל. אני מסתפק בתמונות המודעות על לוחות הפירסומת."

● **יצרן הסרטים מרדכי נבון, מבעלי סרטי „גבע":** „אולי סרט עם ריחות, שבו יהיה ריח של בצל חריף יעורר אותי לבכי. אני מעולם לא בכיתי בסרט. אבל הסרט אני רוצה לחיות הוא אחד הסרטים שעוררו בי התרגשות של אמת, אולי בגלל משחקה של סוזאן הייוארד."

● **הד"ר אליקום אוסטשינסקי, מנהל „כרמל מזרחי":** „הסרט היחידי שאני זוכר שבכיתי בו היה הסרט מאירלינג, שהוצג לפני 25 שנה, עם דניאלה דאריה הצרפתיה. היה שם סיפור אהבה בין נסיך בית המלכות האוסטרי לבין נערה יפהפיה שבית המלכות התנגד לנשואיהם. בסופו של דבר שניהם מתאבדים."

● **יהושע צ'צ'יק, בעל הוצאת ספרים:** „שום סרט לא מעורר בי כל התרגשות. זה יכול למצוא או לא למצוא חן בעיני ותו לא. חוץ מזה, איזה גבר בוכה?!"

● **גיורא גודיק, אמרגן:** „ללא ספק בכיתי פעם בסרט אבל אינני זוכר באיזה. אני זוכר רק שלא הרגשתי את עצמי בנוח בסרט גורלו של אדם, בקטע שהגיבור אומר לילד שהוא אביו. בדרך כלל אני נורא יבש לפני פרמיירה שאני מציג, ואילו אחריה אני הופך לסנטימנטלי. או שאני בוכה על הכסף או שאני שמח עליו. עכשיו אני לפני פרמיירה."